

Askjær Jørgensen (FP):

For god ordens skyld må vi lige have bekræftet, selv om ministeren mente, det var vendt 3-4 eller 6 gange her fra talerstolen, hvorvidt man har nået de besparelser, man har sagt man ville nå. Man har ikke nået det, man har ikke fremlagt noget som helst, der beviser, at man vil være i stand til at spare disse sølle 2,5 mia kr. Man har ikke bevist det. Man har givet os et stykke papir, hvorpå man skriver noget om, at man har foreslået en reserve på én størrelse, og den reducerer man så til en anden størrelse. Det kalder man en besparelse. Og så har man snakket om at stjæle noget fra folkepensionisterne og sagt, at det måske ville give 500 mill. kr. i 1981, men at det kun vil give 165 mill. kr. i 1980. Det skulle altså give 500 mill. kr. i 1980, for at man kan nå de 2,5 mia kr. Der er en hel masse snak om nogle rammeområder osv. Man har ikke dokumenteret, at man hverken i 1980 eller senere vil være i stand til at spare det, man går og praler af at man vil spare.

Og så lige en kort bemærkning til hr. Bilgrav-Nielsen, der sagde noget om, at der måske var nogle, der ville spare os til endnu mere elendighed. Det er således, at det radikale parti i de sidste 20-30 år her i folketinget ikke har været i stand til andet end at støtte den kurs, der peger direkte ned i den afgrund, som den nylig afgåede finansminister tydeligt har set. Jeg er fuldstændig klar over, at man i det radikale parti endnu ikke er i stand til at se afgrunden, men den er der, hr. Bilgrav-Nielsen, og hvis ikke de radikale vågner op, er det sandsynligt, at de styrter i den en skønne dag.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg skal gerne bekræfte over for hr. Askjær Jørgensen, at vi har en restpost stående inden for besparelsesrammen på de 2,5 mia kr. Denne restpost er i oversigten på ca. 370 mill. kr. Men jeg vil gerne sige til hr. Askjær Jørgensen, at den resterende del er realiteter. Det skal senere vise sig, om folketingets øvrige partier er parate til også at medvirke til gennemførelsen af disse besparelser. I øvrigt er det vel et område, hvis detaljer vi kommer til at diskutere, når vi til sin tid skal behandle finanslovforslaget.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Ja, realiteter, som endnu ikke er vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1978.

(Beslutningsforslag nr. B 6. Fremsat 22/11 79 i betænkning fra retsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslagets tekst vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter.

(Lovforslag nr. L 38. Fremsat 22/11 79).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Jeg skal på den socialdemokratiske gruppes vegne tilslutte mig, at vi udvider anmeldelsesfristen for nye kemiske stoffer fra 30 til 45 dage. Det sker for at komme i overensstemmelse med et direktiv fra EF af juni 1967. Jeg foreslår, at vi undlader at sende forslaget til udvalgsbehandling.

Sønderby (V):

For et halvt år siden vedtog folketinget lov om kemiske stoffer og produkter. Lovforslaget var dengang en reform hvad angår reglerne om giftstoffer og bekæmpelsesmidler. Udviklingen i de stoffer og produkter er voldsom, men hvis de er korrekt anvendt, er de meget nyttige hjælpemidler. Ved lovforslagets første behandling den 29. november 1978 spurgte vor ordfører, Fogh Rasmussen, hvor langt EF var med 6. ændring af 1967-direktivet, og ministeren svarede, at man var ved at være færdig. Det trak ud, og derfor må vi nu, efter at Rådet i september har vedtaget direktivet med ændring af anmeldelsesfristen fra 1 måned til 45 dage, acceptere samme ændring for at være i overensstemmelse med direktivet.

Jeg vil bede ministeren have i erindring venstres forslag om svarfrister fra det offentlige, således at de nye produkter ikke yderligere forsinkes.

Vi har fra venstre ikke nogen indvendinger mod forslaget, og også jeg synes, det skal gå hurtigt uden udvalgsarbejde.

Dyremose (KF):

Den lov om kemiske stoffer og produkter, som blev vedtaget i foråret med konservativ stemmedeltagelse, stemte vi for, fordi vi havde opnået en række forbedringer under udvalgsarbejdet, men vi var betænkelige ved de praktiske konsekvenser, og disse betænkeligheder har vi stadig væk. Den ændring, der nu foreslås af lovens §§ 12 og 14, kaldes af ministeren i den skriftlige fremsættelse en ændring i anmeldelsesfristen. Det er en forkert betegnelse. Det, der forlænges fra 30 til 45 dage, er den offentlige behandlingstid, fra anmeldelsen er modtaget, til produktet må

importeres eller sælges. Vi beklager sådan set denne forlængelse, men da der er tale om et EF-direktiv, der har til formål at harmonisere medlemsstaternes lovgivning om kemiske produkter, har vi tænkt os at støtte forslaget.

Vores støtte gives ud fra den betragtning, at vi derigennem kan nå nærmere det for erhvervslivet meget vigtige mål, at anmeldelse og godkendelse i ét EF-land normalt automatisk er ensbetydende med godkendelse i hele EF-området.

I modsætning til de foregående partier ønsker vi udvalgsbehandling, idet vi under udvalgsarbejdet mellem første og anden behandling har tænkt os at stille ændringsforslag, der yderligere kan trække udviklingen i den rigtige retning, idet vi mener, at en sådan udvikling vil være til gavn for erhvervslivet og dermed gavne den betrængte økonomiske situation.

Maisted (FP):

Fremskridtspartiet vil også gerne medvirke til den lempelse i loven, som der er tale om, men vi ønsker ligesom det konservative folkeparti en udvalgsbehandling, da vi gerne vil se, om loven nu er i overensstemmelse med det vedtagne EF-direktiv. Jeg mener, det er vores vigtigste opgave under udvalgsarbejdet at tage et nærmere check på, at der ikke er nogen misfortolkninger til stede.

Margrete Auken (SF):

Socialistisk folkeparti havde en del vanskeligheder ved at gå med til denne lov, og vi undlod i sin tid at stemme, fordi vi syntes, den i mange henseender var meget mangelfuld.

Da et af vores kritikpunkter var, at anmeldelsesfristen var for kort, siger det sig selv, at vi er positive over for den ændring, der er foreslået, og vil gøre vores bedste for, at andre ændringer i samme retning kan komme med efterhånden.

Bolvig (RV):

Jeg synes, at den foreslåede ændring forbedrer loven, hvorfor det radikale venstre med glæde kan medvirke.

Birgith Mogensen (CD):

Da lovforslaget udelukkende har til formål at skabe overensstemmelse mellem EF-direk-

[Birgith Mogensen]

tivets regler og de danske regler, kan centrum-demokraterne tiltræde det.

Waldorff (VS):

Det går jo så hurtigt, at man næsten glemmer forhistorien. Det var faktisk sådan, at da vi behandlede denne lov om kemiske stoffer og produkter, var der mange, der krævede, at anmeldelsesfristen blev udvidet. Vi krævede en udvidelse til 90 dage i lighed med den amerikanske lov, men det vendte de borgerlige partier, socialdemokratiet og SV-regeringen sig imod. Når der nu stod i et EF-direktiv, at det skulle være 30 dage, kunne man ikke i Danmark komme og lave om på det.

De fleste af dem, der havde en kvalificeret opfattelse af denne lov, gjorde opmærksom på, at det var for kort en frist med 30 dage. Jeg skulle måske lige sige, at med »kvalificeret« mener jeg, at man ser på den side af loven, som drejer sig om at varetage miljøbeskyttelses- og arbejdsmiljøinteresser og ikke erhvervsinteresser. Det var fuldstændig klart, at den frist var utilstrækkelig. Det, jeg synes er besynderligt, er, at det kan man sidde og hamre løs om i et udvalg, og den danske regering og de borgerlige partier konstaterer bare, at der ligger et forslag til direktiv i EF, som siger 30 dage, så det kan vi ikke gøre noget ved.

Jeg tror nok, at den måde, det blev ændret på, var ved, at Holland – ellers må man korrigerer mig – stillede kravet om 45 dage i stedet for 30 dage. Holland er jo ikke meget større, stærkere, kraftigere eller mere udfarende, end Danmark er, så jeg vil egentlig godt have en forklaring på, hvorfor det ikke var muligt dengang, at Danmark rejste kravet om en længere anmeldelsesfrist. Hvorfor er det kun muligt, når andre påtager sig det arbejde, skal vi sige bare i en lille udstrækning at forbedre mulighederne for at få en vis kontrol med disse kemiske virksomheder, som kommer stillende med deres tilsyneladende grundige undersøgelser? Hvorfor er det altid først i halen på andre, at den danske regering kommer og siger: så gør vi det? Først når EF har vedtaget, at nu er den i orden, så har man ikke noget imod at komme og sige: vi bruger 45 dage til at undersøge disse anmeldelser i stedet for at bruge 30 dage.

Så kan man i øvrigt konstatere, at man har spurgt hele vejen rundt. Ingen af disse organisationer har nogen indvendinger mod loven, og det ville de selvfølgelig heller ikke have haft i væsentlig udstrækning, hvis man havde ændret dette, før EF-direktivet blev vedtaget.

Så kan vi konstatere, at Brancheforeningen for Sæbe-, Parfumeri-, Toilet- og Kemisk-tekniske Artikler ikke har noget imod lovforslaget, og det har vi sådan set heller ikke.

Alfred Hansen (DR):

Lovforslaget kunne lige så vel have heddet: lovforslag til ensretning og harmonisering af forholdene i EF-medlemslandene.

Det er jo ganske interessant at høre navnlig konservative sige, at de har faktisk ikke meget tilovers for dette lovforslag, men i erkendelse af, at vi er medlemmer af EF, agter de faktisk at støtte forslaget.

Det er jo for længst bevist, at det gik, som vi var nogle der frygtede før folkeafstemningen i 1972 om EF-medlemskabet, nemlig at folketinget i stadig større udstrækning blot ville blive et ekspeditionskontor for de beslutninger, som måtte blive truffet i EF-regie. Retsforbundet har desværre fået bevis for, at vores frygt var velbegrundet, og når man ser på de ledsagende bemærkninger fra ministeren, efterlyser man jo en saglig dansk begrundelse for at støtte dette forslag. Den er der ikke. Der er ikke tilkendegivet nogen dansk holdning ud over den holdning, som går på, at ifølge EF-Rådets direktiv af 18. september 1979 om 6. ændring af EF-Rådets direktiv af 27. juni 1967 osv. osv. bør man støtte dette forslag. Det er faktisk ikke nogen særlig vægtig begrundelse, hvis man skal appellere til retsforbundets medvirken til et lovforslag her i tinget.

Vi kan som følge af de bemærkninger, jeg her har gjort, naturligvis ikke støtte dette forslag, og vi kunne i grunden ønske os, at der var tilstrækkeligt mange til, at vi ikke kunne få dette forslag vedtaget. Så ved jeg godt, at ministeren nok ville komme og sige: det var sandelig ikke rart, for nu kommer vi til at stå i et meget dårligt lys eller noget i den retning i EF. Det ville jeg i grunden synes meget vel om. I øvrigt mener jeg, at Danmark selv skal bestemme.

(Kort bemærkning).

Dyremose (KF):

Til hr. Alfred Hansen vil jeg godt lige sige, at vi var glade for de 30 dage, der stod i det første direktivudkast, og derfor ønskede vi ikke på daværende tidspunkt, at Danmark skulle tage initiativ til nogen ændring af denne del af direktivet. Når det nu alligevel er blevet ændret fra 30 til 45 dage, er det en meget mindre betydningsfuld ændring set i sammenhæng med de store fordele i øvrigt, der ligger i en harmonisering af lovgivningen omkring kemiske stoffer og produkter, for dansk erhvervsliv og for hele det europæiske SALT-samarbejde, så selv om der er en teknisk detalje, vi er kedede af, betyder det ikke, at vi er kedede af og begræder det EF-samarbejde, som vi i øvrigt har meget store fordele af.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg er jo i den for en minister gunstige situation, at jeg kan takke alle ordførere undtagen hr. Alfred Hansen for tilslutning. En gang imellem kunne man selvfølgelig ønske, det var i lidt større sager, der var så stor en tilslutning. Jeg mener sådan set, at man godt kunne have klaret dette forslag ret hurtigt og ekspederet det, som flere af ordførerne også synes det, uden udvalgsbehandling, men det er da klart, at når enkelte medlemmer ønsker udvalgsbehandling, er jeg også parat til at komme i udvalget, hvis man skulle ønske samråd med mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af:

Forslag til lov om afskaffelse af såkaldte samfundsrepræsentanter i bestyrelsen for banker og sparekasser.

[Af Glistrup (FP) og Lawaetz (FP)].

(Lovforslag nr. L 24. Fremsat 15/11 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Westh (S):

Lovforslaget går ud på at afskaffe de offentlige repræsentanter i bestyrelser for banker og sparekasser, og det kan socialdemokratiet ikke tilslutte sig, tværtimod. Sigtet med at indføre offentlig repræsentation i pengeinstitutternes bestyrelse var at skabe en naturlig udvikling af samvirket mellem pengeinstitutterne og det samfund, hvis situation institutterne påvirkes af og selv påvirker. Allerede i 1919 indså man værdien heraf og indførte offentlige repræsentanter i nogle af sparekasserne. Ordningen blev udvidet i 1937 og igen i 1974, hvor også bankerne gennem den nye bank- og sparekasselov kom med. Der er altså en lang og naturlig udvikling bag den ordning, vi har i dag.

Denne udvikling er ikke sluttet, og skulle vi i dag diskutere den på en relevant måde, skulle det være, hvorledes vi kan øge samvirket mellem pengeinstitutterne og lovgivningsmagten. Men da det ikke er det, fremskridtspartiets forslag sigter på, vil vi afvise forslaget.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg skal blot ganske kort om det foreliggende forslag sige, at det er tredje gang, vi ser det, og det er præget af samme holdning – det er der ikke noget mærkeligt i – som de øvrige gange.

Forholdet er det, at vi har nogle samfundsrepræsentanter i pengeinstitutterne, som udfører nøjagtig det samme arbejde som alle andre bestyrelsesmedlemmer, og som i princippet får det samme vederlag for det – dog har de i modsætning til de øvrige bestyrelsesmedlemmer et loft over dette vederlag. Vi har, som det er beskrevet, haft en sådan ordning siden 1975 for banker, men vi har haft ordningen i en overordentlig lang årrække for sparekasser. Det er min vurdering, at det